

Forfatter: Michaëlis, Karin

Titel: BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-07-19)

Citation: Michaëlis, Karin: "BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-07-19)", i *Kvindehjærter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 120. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L0021371850000013.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjærter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

19. Juli.

Maizia

Det er mig selv, der har bedt om Deres Fortrolighed, og nu ønsker jeg næsten, De ikke havde skænket mig den.

Jeg har siddet med Hænderne for mine Øjne og ligesom set Deres Liv drage forbi, Deres stakkels Liv. Aah, kunde Medlidenhed her hjælpe . . . men hvor skal den ene Blinde kunne hjælpe den anden.

Det er nu otte Dage siden, jeg skrev til Niels, han har ikke svaret, og jeg venter ikke mere Svar. Det er altsaa saaledes, at nu er det ham, der ikke kan tilgive mig. Dog fortryder jeg ikke, jeg skrev.

I de første Dage gik jeg saa underlig højtidsfuldt omkring, jeg véd ikke selv, om jeg mest frygtede eller mest haabede. Saa kom Deres Brev og gjorde mig det umuligt at tænke paa andet . . . det er ikke helt sandt, for bagved tænker man altid paa sit eget.

s. 121 Men De forstaar mig ikke, naar De regner mit Bedrag og min Fortielse for en ringe Ting. Alt her i Verden er i Forhold til den enkelte Natur. Min Natur var hæderlig — som jeg inderst inde tror, Niels var det — men jeg gjorde Vold paa min Natur, da jeg tav. Jeg forbrød mig mod mit nedarvede Retsind — som De Maizia efter mit Skøn forbrød Dem mod Erik Alfeldt.

Kære lille Maizia, De er som en Ild, der snart flammer helt op til Himlen og snart ligger og ulmer under et tæt Askelag. Men altid brænder De.

Misforstaa ikke, hvad jeg skrev om min Naturs Hæderlighed, det betyder ikke, jeg anser Deres for det modsatte. Men hvad der for Dem er Natur, er Vold for mig og omvendt. Vore Drifter er forskellige, vor Stolthedsfølelse gaar hver sin Vej. — —

Se Maizia, næstefter Niels og min Far forekom Erik Alfeldt mig at være det fornemste Menneske, jeg kendte, og jeg har ofte i mit Hjærte bebrejdet Dem, at De »svigtede ham« — saaledes syntes det mig, da Rygterne begyndte. Deres Fortrolighed har voldet, at han nu staar i min Tanke i en Gru som et af Eventyrets Uhyrer, der om Dagen er s. 122 skønne og ædle men om Natten med deres Negle graver Ligene ud af Jorden og fortærer dem.

Jeg fatter det jo ikke. Der er Ting, man selv maa gennemleve for at begribe.

Jeg undres jo ikke over, at hine Øjeblikke fyldte Dem med Rædsel, men jeg undrer mig over, at den, Rædsel bagefter lod sig omsætte til en usalig Jagt efter Fantomer.

De elsker Erik, og De har aldrig elsket nogen anden. De kommer heller aldrig til at elske nogen anden.

Det var kun rimeligt, at De straks skræmt flygtede ind i Dem selv, at alle Fornemmelser af Vrede, Væmmelse og Smerte strømmede igennem Dem. Men naar det Sjælens Uvejr var ovre, blev saa ikke tilbage det eneste afgørende: Erik Alfeldt elskede Dem — ikke som De elskede ham, men som han kunde elske Dem.

Kan en Kvinde da opnaa mere end at elskes af den Mand, hun attraar?

Derom troede jeg, at vi Kvinder i det dulgte Dyb af vore Tanker var fuldt enige: Hellere vil s. 123 vi behandles som Skøger, som »Hundyr« (Deres Ord), naar vi besidder den, vi elsker, end vi vil nøjes med en efter vor Stand afpasset Elskov, naar Skøgerne faar Resten.

Véd De, om De ikke har gjort Erik Alfeldt mindst ligesaa uoprettelig stor Fortræd, som han Dem? Véd De det?

Jeg skulde ikke tale saadan, hvis De, Maizia, paa Deres Maade havde kunnet skaffe Dem Lykken. Men den rent animalske Sanserus, De af og til kaster Dem ind i, er den for Deres kultiverede Natur mere rimelig, mere forklarlig, mere forsvarlig end Eriks syge Sanseliv? Er det? Hvorfor skulde han være mere Herre over sit Legemes Drifter end De over Deres?

Der er næppe Logik i, hvad jeg siger, men De maa nu høre det alligevel.

For Dem er der kun en Mand : Erik Alfeldt. De kan fly ham. De kan stille saamange Mænd og Elskovseventyr De vil mellem Dem og ham, han er for Dem den eneste. De kommer aldrig over ham, aldrig forbi ham. De og han er uløseligt knyttede til hinanden.

s. 124 Men er det Deres Natur, at hint Øjebliks Forfærdelse og Fortvivlelse ikke lader sig nedkæmpe, ja, da driver De videre som en anden Planke paa Havet, til De knuses mod en Tilfældighed.

Maizia . . . vi vil det gode, men vi gør det onde.

Alletider og alle.

— — Jeg har ladet Oldemors Stue sætte i Stand, jeg er deroppe, naar jeg ikke spiser eller er i Parken. Gamle Tidens Fred kommer over mig. Forgængelighedstanken gør mig godt. Dette: om en Stund er alt forbi, er usigelig trøstende for den, der er barnløs og ene.

Det er en moralsk Krise, jeg gennemgaar, jeg vil forstaa Niels, og jeg synes, det begynder at lykkes. Nu kunde han trygt komme. Som hans gode Ven vilde jeg være den, der fredede om hans syge Hjertes Minde. Jeg kunde tie med ham, naar Tid var, og tale, naar han ønskede det.

Jeg ser det hele saa klart nu — saa afklaret. Alle Bladene er faldne af mit store Lykketræ, og det er nøgent, og det er ramt af Lynet. Men Rødderne ligger i Jorden, og de er sunde . . .

s. 125 Her er saa stille. Den eneste Lyd, der naa'r mig, er Karpernes Snappen og Græshoppernes Gniden. Det er Middagsstunden, alle sover.

Der var en Gang, Maizia, hvor hun var bedrøvet, og jeg maatte trøste hende. Hun vilde have et Navn til Skovriderboligen, og efter Samraad med Manden blev det til »Lykken«. Hun tog selv til Byen til et Jærnstøberi efter Bogstaverne, og Smeden satte dem op over Indgangen. Manden skulde overraskes dermed . . . Aldrig har jeg set noget saa barneforpint som hendes lille Ansigt den Eftermiddag. Og for en ringe Ting. Hun troede Lykke stavedes med ø, og skønt Jærnstøbereren var af en anden Mening, holdt hun ved sin, til Manden lærte hende, hvorledes Ordet stavedes. Hun var saa fortvivlet af Skam, at jeg paa Stand og Studs maatte frem med Historien om Merete Harhoff, der altid staver Skab med v.

En saadan Bagatel kunde forknytte hende dagevis — noget naturligvis, fordi Skovrideren, der ellers virkelig var et ganske indtagende Menneske, blev ved at stikle til hendes Uvidenhed.

s. 126 Og nu sidder hun i en Skovriderbolig ovre i Nærheden af Viborg, vistnok halvt som Fange i sit eget Hjem. Det har været Mangel paa Mod, der fik hende til at svinge Niels i det afgørende Øjeblik. — Eller Frygt for at miste de smaa Børn, hun kun benyttede som Legetøj. Hvorfra jeg véd alt dette? Jo, gamle Grüner har paa min Opfordring fortalt mig det.

Han sad med mine Hænder i sine, som om han vilde føle, hvorvidt Pulsslaget nu ogsaa var roligt. Det var herude paa Broen iaften.

Hør, Maizia, hør, hvad den gamle Mand sagde om hende: Saadan en lille skrøbelig Ting burde jo hverken giftes eller sætte Børn i Verden eller volde Ulykker, hun skulde ikke blive gammel som vi andre, men have Lov til at føjte omkring, til hun en skønne Dag som den lille Havfrue løstes op i det bare Skum.

Jeg indser det nu, hun har ikke noget at bebrejde sig. Hun fløj i Lyset som et Møl, og hendes smaa Vinger er sikkert saa forbrændte, at hun aldrig mer kommer ud at flyve. Maizia, stod det s. 127 til mig — og gik ikke Vejen over hendes Mand — saa skrev jeg et Brev og bad hende besøge mig.

.....

.....

Kunde jeg læse Niels' Tanker

Betzy.

Kvindehjærter.